

Arrest

nr. 176 735 van 21 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, Q.(...) I.(...), beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Amla, dat gelegen is in het district Darai Noor van de provincie Nangarhar. U bent momenteel twintig jaar oud. U bent Pashai en soennitisch moslim. In Afghanistan ging u gedurende vier jaar naar school, waarna u werkte als landbouwer. U bent ongehuwd.

Uw vader werkte ten tijde van het regime van Najibullah als soldaat voor de inlichtingendienst. Sinds vijftien jaar is uw vader vermist. Uw broers gingen ongeveer drie jaar geleden informeren bij het NDS (National Directorate of Security) of zij er tewerkgesteld konden worden. Eerst begon uw broer I.(...) er te werken als soldaat in het district Lalpoor van de provincie Nangarhar. Uw broer Z.(...) was ook

soldaat bij het NDS, maar dan in het district Durbaba van de provincie Nangarhar. Sinds tweeënhalve à drie jaar is uw broer H.(...) K.(...) werkzaam bij het financieel departement van de rechtbank in Jalalabad. Hij werkt er als conciërge of kassier.

Een maand voor uw vertrek kreeg u een eerste dreigbrief. Hierin werden uw broers aangemaand te stoppen met hun werkzaamheden. Indien ze dit niet deden, zou hun familie problemen krijgen. U nam de brief niet serieus. Dertien dagen later kreeg u een tweede dreigbrief waarin werd onderstreept dat u en uw familie gedood zouden worden aangezien u niet luisterde naar de eerste waarschuwing. Op 20 of 21 hoet 1393 (11 of 12 maart 2015) ging u naar Jalalabad voor een huwelijksfeest. Tijdens die nacht viel de taliban uw huis binnen omdat ze naar u op zoek waren. Uw moeder zei dat u op dat moment in Jalalabad vertoefde, waardoor de taliban u ook verdacht van werkzaamheden bij de Intelligence. De volgende ochtend bracht uw moeder u op de hoogte van de inval. Ze raadde u aan om niet meer naar huis te komen. Dezelfde dag nog werd het districtshuis aangevallen. U verliet Afghanistan op 23 à 24 hoet 1393 (14 à 15 maart 2015), waarna u in België asiel aanvraagde op 5 mei 2015. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de taskara's van uzelf, uw broers en uw vader, twee enveloppes, foto's van uw broers tijdens hun werkzaamheden, bevestigingsbrief van de dorpsouderen, een dreigbrief van de taliban en Z.(...)'s werkbadge van het NDS.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient ingegaan te worden op het feit dat u verklaart dat uw twee broers I.(...) en Z.(...) werkzaam waren voor het National Directorate of Security in de districten Lal Poor en Dur Baba. Wat betreft de werkzaamheden van uw beide broers dient evenwel vastgesteld te worden dat uw verklaringen hierover weinig geloofwaardig zijn.

Zo blijkt u zeer weinig gegevens aan te kunnen brengen over hun werk. Immers, wanneer de open vraag gesteld wordt wat u weet over het werk van uw broer Z.(...) zegt u dat u niet veel weet over zijn werk aangezien dit geheim was. U zegt alleen te weten dat hij als soldaat werkte bij het NDS (CGVS, p. 8). Gevraagd of uw broer checks diende te doorstaan alvorens hij er kon beginnen werken, zegt u dat er nagegaan werd of hij geen connecties had met insurgents (CGVS, p. 8). Toch kan u het CGVS niet meer details verschaffen over hoe het NDS dit dan wel naging (CGVS, p. 8). Ook over examens of onderzoeken die uw broer diende te doorlopen alvorens hij bij het NDS kon starten, kan u in het geheel geen zaken vertellen (CGVS, p. 8). Het is opvallend dat u over dergelijke zaken niets weet, terwijl u wel weet te zeggen dat het niet gemakkelijk was om er in dienst te treden (CGVS, p. 8). Immers het feit dat u dit laatste vermeldt, zou toch gebaseerd moeten zijn op meer informatie over de start van de indiensttreding van uw broers. Dat u blijkbaar toch geen verdere uitleg daarover kan geven, acht het Commissariaat – generaal dan ook vreemd.

Daarnaast kan u ook in het geheel niets vertellen over de dagelijkse taken van uw broer Z.(...). Hij zou u niets gezegd hebben daarover (CGVS, p. 9). Gevraagd of uw broer Z.(...) al dan niet een opleiding diende te volgen alvorens hij kon beginnen werken bij het NDS, zegt u dat deze er niet was (CGVS, p. 8). Dit doet de wenkbrauwen fronsen gezien er redelijkerwijs kan verwacht worden dat er toch enige vorm van opleiding vooraf zou gaan aan een tewerkstelling bij het NDS, te weten een officiële inlichtingendienst die over bijzondere veiligheidsinformatie beschikt. Dat uw broer op een dergelijke dienst kon beginnen werken zonder een voorafgaande vorming waarin bijvoorbeeld veiligheidsmaatregelen en dergelijke zouden worden aangeleerd, is dan wel uiterst bedenkelijk.

Verder is het opmerkelijk dat u zelfs niet weet of uw broers al dan niet een functie hadden waarin ze opdrachten gaven aan anderen (CGVS, p. 11). U verklaart uw gebrek aan kennis over het werk van uw broers vanuit het feit dat uw broers niet toegelaten werden om over hun verantwoordelijkheden te spreken thuis. Toch mag het verbazen dat u in het geheel geen concrete feiten of gegevens kan aanbrengen over hun werk en zelfs over hun taken niets kan zeggen, gezien dat niet noodzakelijk geheime informatie betreft. Wanneer deze bedenking met u wordt gedeeld, herhaalt u dat ze niet tegen u spraken over hun werk (CGVS, p. 12). Dat u het bovendien zelfs naliet om meer informatie over hun werkzaamheden te vragen aan uw broer H.(...) K.(...) wanneer u de roze werkkaart van uw broer Z.(...) toegestuurd kreeg (CGVS, p. 12), is wel een zeer opmerkelijke vaststelling die doet twifelen aan het profiel dat u uw broers toemeet.

Temeer omdat uw broer Z.(...) reeds drie à drieënhalve jaar werkte als soldaat (CGVS, p. 8, 13) en I.(...) zelfs nog vóór hem van start ging met dit werk (CGVS, p. 12), en u uw broers toch tijdens hun verlofdagen gedurende enkele dagen thuis zag (CGVS, p. 9, 10), is het weinig aannemelijk dat ze op de momenten dat u hen zag nooit ofte nimmer over hun werk zouden gesproken hebben, noch over een moment waarin ze zich onveilig voelden, noch over een gebeurtenis die ze zouden meegemaakt hebben tijdens hun werk,... (CGVS, p. 10). Dat u dan wel trots was op hun werk en zelf ook dit werk wilde doen indien u niet diende instaan voor het onderhoud van uw familie (CGVS, p. 11), rijmt niet met

uw uitspraak dat u hen nooit vragen zou gesteld hebben over hun werk omdat u daarin niet geïnteresseerd was (CGVS, p. 10). Ook deze incoherente verklaringen komen de geloofwaardigheid wat betreft de professionele activiteiten van uw broers niet ten goede.

Vervolgens bent u slechts in staat om het moment van de start van de tewerkstelling van uw broer Z.(...) grofweg te schatten als 'drie à drieënhalve jaar geleden' (CGVS, p. 13). Gevraagd naar een meer concrete datum, kan u hier niet op antwoorden (CGVS, p. 13). Ook het moment waarop uw broer I.(...) startte met zijn werkzaamheden, kan u het CGVS niet vertellen. U houdt het erbij dat hij vóór Z.(...) begon te werken, maar hoeveel langer dan Z.(...) hij al werkte bij het NDS weet u dan weer niet (CGVS, p. 12). Dat u slechts heel vaag weet te situeren wanneer uw broers bij het NDS begonnen te werken, en u als analfabeet en landbouwer zelfs het seizoen niet weet (CGVS, p. 13), mag verbazen.

Bovendien wenst het CGVS nog in te gaan op de manier waarop de dorpingen te weten zouden zijn gekomen dat uw broers bij het NDS zouden werken. U verklaart dat ze dit anderhalf jaar na de start van hun werk te weten kwamen aangezien uw broers plots niet meer in het dorp waren (CGVS, p. 17). Hoe de dorpingen dit dan wel te weten kwamen, kan u niet beschrijven (CGVS, p. 16). Nogmaals gevraagd hoe de dorpingen specifiek te weten kwamen dat uw broers bij het NDS aan het werk waren, zegt u dat de mensen erachter kwamen en dat dit misschien was door toedoen van andere mensen die daar ook werkten (CGVS, p. 16). Het mag verbazen dat u op deze vraag op dergelijke vage manier antwoordt. Immers, logischerwijs kan verwacht worden dat u toch zou weten hoe de dorpingen dit te weten kwamen aangezien deze kennis een tastbaar risico voor u meebracht. Dat u kennelijk niet de moeite nam om na te gaan hoe dit geheim toch aan de oppervlakte kwam, is in de gegeven context dan ook bedenkelijk.

Dat u het CGVS ook het antwoord dient schuldig te blijven op de vraag wat de naam van het hoofd van het NDS van de provincie Nangharar was, en u bijkomend ook de baas van uw broers niet bij naam kan noemen (CGVS, p. 11), zijn eens te meer contra-indicaties voor uw geloofwaardigheid betreffende het werk van uw broers bij het NDS.

Uit bovenstaande vaststellingen concludeert het Commissariaat – generaal dat het ongeloofwaardig is dat uw twee broers bij het NDS werkten.

Wat er ook van zij, voor zover het CGVS het toch aannemelijk acht dat zij er werkten – hetgeen ten sterkste wordt betwijfeld - dienen nog volgende opmerkingen te worden gemaakt betreffende de bedreigingen die u zelf ervoer omwille van de werkzaamheden van uw broers.

Eerst en vooral wenst het CGVS in te gaan op uw verklaringen betreffende uw familieleden. U verklaart dat de familie van uw beide broers nog steeds woonachtig is in uw ouderlijk huis in Amla. Volgens uw broer H.(...) K.(...) is alles goed met hen (CGVS, p. 15). Gevraagd of uw familie nog problemen gehad heeft na uw vertrek, zegt u dat er geen problemen waren aangezien uw broers niet thuis zijn en de taliban vrouwen niet lastig valt (CGVS, p. 15). U blijft ook tijdens de herconvocatie bij deze verklaringen (CGVS herconvocatie, p. 3 en 4). Het is uiterst bevreemdend dat de taliban uw familieleden, onder wie ook Z.(...) en I.(...), niet heeft benaderd (CGVS herconvocatie, p. 5) terwijl I.(...) en H.(...) K.(...) momenteel toch nog steeds hetzelfde werk zouden verrichten (CGVS herconvocatie, p. 3 en 5). Immers, indien de taliban daadwerkelijk naar u op zoek waren omwille van het werk van uw broers, kan redelijkerwijs verwacht worden dat de taliban alles in het werk zou stellen om u te vinden, alsook uw familieleden. Dat uw familie in uw ouderlijk huis hierbij toch ontzien werd, alsook uw broers, is weinig aannemelijk aangezien uw twee broers, meer bepaald de figuren wiens werkzaamheden door de taliban werden verfoeid in de dreigbrieven die u ontving, daar toch af en toe meerdere dagen verbleven tijdens hun verlofperiode (CGVS, p. 9). Uw verklaring waarin u stelt dat de taliban niet meer naar uw huis zijn gekomen na uw vertrek uit het land omdat ze begrepen hadden dat u niet thuis was (CGVS, p. 19), stelt dan ook verdere vragen bij uw geloofwaardigheid. Dat u overigens niet weet of uw broers nog in verlof gegaan zijn na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 15), doet andermaal twijfelen aan de ernst van de problemen met de taliban die u zegt te hebben ervaren. Immers, redelijkerwijs kan verwacht worden dat u de situatie van uw familieleden enigszins zou opvolgen. Dat u in casu dan zelfs niet weet of uw broers na uw vertrek uit Afghanistan nog naar uw huis gekomen zijn, nota bene de plaats waar de taliban reeds binnenvielen, stelt uw asielrelaas verder op losse schroeven.

Bijkomend is het ook vreemd dat u blijkbaar niet op de hoogte bent van de situatie van uw oom van moederszijde die woonde in Qalai Shahi. U zegt dan wel dat hij er nog steeds woont, maar gevraagd naar hoe het gaat met hem, zegt u over geen informatie van hem te beschikken (CGVS, p. 15). Dit is een vreemde vaststelling gezien u redelijkerwijs toch bezorgd zou moeten zijn om de veiligheid van uw familie, en dan vooral de mannelijke leden, die u na uw vlucht achterliet in uw land. Dat u in dit licht niet weet hoe het uw enige oom vergaat, is een opmerkelijk gegeven.

Betreffende de dreigementen van de taliban aan uw adres dient het volgende te worden aangehaald. U verklaart dat u thuis twee dreigbrieven ontving (CGVS, p. 17). Op het moment dat de brieven geleverd werden, was uw moeder thuis, de twee vrouwen van uw broers en uzelf (CGVS, p. 17-18). Dat de taliban het blijkbaar slechts nodig vinden om twee maal een dreigbrief achter te laten, terwijl u kennelijk

zelf thuis was op het moment dat deze brieven aan uw huis geleverd werden, mag erg verbazen (CGVS p. 18). Immers, indien de taliban het werkelijk op u gemunt had wegens de werkzaamheden van uw broers is de passiviteit van de taliban opmerkelijk. Eveneens opmerkelijk is het feit dat ze bovendien uw huis zouden zijn binnengevallen net op het moment dat u zich in Jalalabad bevond. Immers, gezien de aanwezigheid van talibanspionnen in uw regio, hetgeen u zelf trouwens bevestigt (CGVS, p. 19), is deze weinig oordeelkundige manier van handelen van de taliban weinig geloofwaardig.

Wat deze dreigbrieven betreft, is het verder bijzonder opmerkelijk dat u stelt dat u de eerste dreigbrief niet ernstig nam: u dacht dat iemand van het dorp u wilde beetnemen (CGVS p.16). Dat een broer van twee NDS-medewerkers zou veronderstellen dat hij het slachtoffer van een grap is wanneer hij een dreigbrief van de taliban ontvangt, is weinig geloofwaardig en plaatst verdere vraagtekens bij uw asielmotieven.

Vervolgens verklaart u dat uw broer Z.(...) reeds drie à drieënhalf jaar geleden begon met dit werk (CGVS, p. 8), terwijl I.(...) nog vóór hem in dienst trad (CGVS, p. 12). Een maand voor uw vertrek kreeg u volgens uw verklaringen de eerste dreigbrief (CGVS, p. 17) en dit vormde ook meteen de eerste bedreiging van de taliban (CGVS, p. 18). Anderhalf jaar nadat uw broers begonnen te werken bij het NDS kwamen dorpelingen al te weten dat ze er werkten, zo zegt u (CGVS, p. 16). Afgeleid uit deze verklaringen is het dus zo dat uw broers nog ongeveer anderhalf jaar zonder problemen werkzaam waren vooraleer de eerste dreigbrief kwam. Dat zij dan, ondanks de aanwezigheid van talibaninformanten in uw dorp, toch pas in actie komen circa anderhalf jaar nadat ze de tewerkstelling van uw broers te weten kwamen, stelt andermaal ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van uw asielaansluiting.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielaansluiting onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara en die van uw broers en vader zijn slechts een indicatie van de identiteit van u allen. Wat betreft de foto's van uw broers tijdens hun werkzaamheden dient het CGVS op te merken dat de foto's geenszins eenduidig aangeven in welke context de beelden zijn genomen en om wie het gaat. Hoewel u verklaart dat de afgebeelde jongemannen in militair uniform uw 'broers' zijn, meent het CGVS dat deze personen eerder wie kunnen zijn.

Wat de kopie van de werkbadge van uw broer betreft, dient aangehaald dat u vermeldde dat het document slechts geldig was tot 1393 (2014). U zegt dat hij de originele kaart momenteel nog steeds gebruikt op zijn werk, maar toch stelt het CGVS zich vragen bij de verlopen geldigheid gezien het NDS een officiële dienst is die alle baat heeft bij de beste beveiliging. Dat de reeds vervallen kaart van uw broer dan toch nog steeds geldig was op het NDS zelf, en bovendien enkele spellingsfouten bevat, roept dan ook vragen op bij de waarde van dit document.

Specifiek betreffende de brief van de dorpsouderen, dient opgemerkt dat deze pas werd opgesteld in mizan 1394 (23 september 2015 – 22 oktober 2015), te weten nadat u Afghanistan verliet. Het CGVS kan dus geen waarde hechten aan dit document aangezien uw broer dit aanvroeg en het dus om een gesolliciteerde versie gaat.

Overigens dient bij alle voorgelegde documenten opgemerkt te worden dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielaansluiting, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaansluiting en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door

zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat

willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U zegt namelijk dat uw broer H.(...) K.(...) woont en werkt in de stad Jalalabad, meer bepaald bij het financieel departement van de rechtbank (mastofyat) (CGVS, p. 2) waar hij het hoofd is van het 'warenhuis' van de rechtbank (CGVS herconvocatie p.3). Tijdens de herconvocatie bevestigt u dat uw broer hier nog steeds woont en werkt (CGVS herconvocatie, p. 3). Gezien uw broer destijds uw reis naar België financierde (CGVS, p. 19), hij nu nog steeds werkzaam is bij de rechtbank (CGVS herconvocatie, p. 3) en u momenteel nog steeds in contact bent met hem (CGVS herconvocatie, p. 3) kan aangenomen worden dat u kan rekenen op zijn ondersteuning en bijstand indien u zich in het nabijgelegen Jalalabad vestigt. Uw band met deze stad blijkt verder uit het feit dat u er wel eens naar een huwelijksfeest ging (CGVS p.7) en u er ook voor andere gelegenheden al herhaaldelijk naartoe ging (CGVS, p. 7). Het Commissariaat – generaal concludeert bijgevolg dat u over de nodige ondersteuning en contacten beschikt om zich als jongeman in Jalalabad te vestigen en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen ingeval u geen problemen zou hebben met de taliban, verwijst u enkel naar het feit dat u niet bij uw broer zou kunnen intrekken gezien de regering zijn woonplek ter beschikking stelt (CGVS herconvocatie, p. 8). Andere concrete redenen haalt u echter niet aan.

Gezien uw problemen met de taliban doorheen deze beslissing ongeloofwaardig werden geacht, kunnen deze niet beschouwd worden als een ernstige belemmering voor een hervestiging binnen uw land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient ingegaan te worden op het feit dat u verklaart dat uw twee broers I.(...) en Z.(...) werkzaam waren voor het National Directorate of Security in de districten Lal Poor en Dur Baba. Wat betreft de werkzaamheden van uw beide broers dient evenwel vastgesteld te worden dat uw verklaringen hierover weinig geloofwaardig zijn.

Zo blijkt u zeer weinig gegevens aan te kunnen brengen over hun werk. Immers, wanneer de open vraag gesteld wordt wat u weet over het werk van uw broer Z.(...) zegt u dat u niet veel weet over zijn werk aangezien dit geheim was. U zegt alleen te weten dat hij als soldaat werkte bij het NDS (CGVS, p. 8). Gevraagd of uw broer checks diende te doorstaan alvorens hij er kon beginnen werken, zegt u dat er nagegaan werd of hij geen connecties had met insurgents (CGVS, p. 8). Toch kan u het CGVS niet meer details verschaffen over hoe het NDS dit dan wel naging (CGVS, p. 8). Ook over examens of onderzoeken die uw broer diende te doorlopen alvorens hij bij het NDS kon starten, kan u in het geheel geen zaken vertellen (CGVS, p. 8). Het is opvallend dat u over dergelijke zaken niets weet, terwijl u wel weet te zeggen dat het niet gemakkelijk was om er in dienst te treden (CGVS, p. 8). Immers het feit dat u dit laatste vermeldt, zou toch gebaseerd moeten zijn op meer informatie over de start van de indiensttreding van uw broers. Dat u blijkbaar toch geen verdere uitleg daarover kan geven, acht het Commissariaat – generaal dan ook vreemd.

Daarnaast kan u ook in het geheel niets vertellen over de dagelijkse taken van uw broer Z.(...). Hij zou u niets gezegd hebben daarover (CGVS, p. 9). Gevraagd of uw broer Z.(...) al dan niet een opleiding diende te volgen alvorens hij kon beginnen werken bij het NDS, zegt u dat deze er niet was (CGVS, p. 8). Dit doet de wenkbrauwen fronsen gezien er redelijkerwijs kan verwacht worden dat er toch enige vorm van opleiding vooraf zou gaan aan een tewerkstelling bij het NDS (...). Dat uw broer op een dergelijke dienst kon beginnen werken zonder een voorafgaande vorming waarin bijvoorbeeld veiligheidsmaatregelen en dergelijke zouden worden aangeleerd, is dan wel uiterst bedenkelijk.

Verder is het opmerkelijk dat u zelfs niet weet of uw broers al dan niet een functie hadden waarin ze opdrachten gaven aan anderen (CGVS, p. 11). U verklaart uw gebrek aan kennis over het werk van uw broers vanuit het feit dat uw broers niet toegelaten werden om over hun verantwoordelijkheden te spreken thuis. Toch mag het verbazen dat u in het geheel geen concrete feiten of gegevens kan aanbrengen over hun werk en zelfs over hun taken niets kan zeggen, gezien dat niet noodzakelijk geheime informatie betreft. Wanneer deze bedenking met u wordt gedeeld, herhaalt u dat ze niet tegen u spraken over hun werk (CGVS, p. 12). Dat u het bovendien zelfs naliet om meer informatie over hun werkzaamheden te vragen aan uw broer H.(...) K.(...) wanneer u de roze werkkaart van uw broer Z.(...) toegestuurd kreeg (CGVS, p. 12), is wel een zeer opmerkelijke vaststelling die doet twifelen aan het profiel dat u uw broers toemeet.

Temeer omdat uw broer Z.(...) reeds drie à drieënhalve jaar werkte als soldaat (CGVS, p. 8, 13) en I.(...) zelfs nog vóór hem van start ging met dit werk (CGVS, p. 12), en u uw broers toch tijdens hun verlofdagen gedurende enkele dagen thuis zag (CGVS, p. 9, 10), is het weinig aannemelijk dat ze op de momenten dat u hen zag nooit ofte nimmer over hun werk zouden gesproken hebben, noch over een moment waarin ze zich onveilig voelden, noch over een gebeurtenis die ze zouden meegemaakt hebben tijdens hun werk,... (CGVS, p. 10). Dat u dan wel trots was op hun werk en zelf ook dit werk wilde doen indien u niet diende instaan voor het onderhoud van uw familie (CGVS, p. 11), rijmt niet met uw uitspraak dat u hen nooit vragen zou gesteld hebben over hun werk omdat u daarin niet geïnteresseerd was (CGVS, p. 10). Ook deze incoherente verklaringen komen de geloofwaardigheid wat betreft de professionele activiteiten van uw broers niet ten goede.

Vervolgens bent u slechts in staat om het moment van de start van de tewerkstelling van uw broer Z.(...) grofweg te schatten als 'drie à drieënhalve jaar geleden' (CGVS, p. 13). Gevraagd naar een meer concrete datum, kan u hier niet op antwoorden (CGVS, p. 13). Ook het moment waarop uw broer I.(...) startte met zijn werkzaamheden, kan u het CGVS niet vertellen. U houdt het erbij dat hij vóór Z.(...) begon te werken, maar hoeveel langer dan Z.(...) hij al werkte bij het NDS weet u dan weer niet (CGVS, p. 12). Dat u slechts heel vaag weet te situeren wanneer uw broers bij het NDS begonnen te werken, en u als analfabeet en landbouwer zelfs het seizoen niet weet (CGVS, p. 13), mag verbazen.

Bovendien wenst het CGVS nog in te gaan op de manier waarop de dorpingen te weten zouden zijn gekomen dat uw broers bij het NDS zouden werken. U verklaart dat ze dit anderhalf jaar na de start van hun werk te weten kwamen aangezien uw broers plots niet meer in het dorp waren (CGVS, p. 17). Hoe de dorpingen dit dan wel te weten kwamen, kan u niet beschrijven (CGVS, p. 16). Nogmaals gevraagd hoe de dorpingen specifiek te weten kwamen dat uw broers bij het NDS aan het werk waren, zegt u dat de mensen erachter kwamen en dat dit misschien was door toedoen van andere mensen die daar ook werkten (CGVS, p. 16). Het mag verbazen dat u op deze vraag op dergelijke vage manier antwoordt. Immers, logischerwijs kan verwacht worden dat u toch zou weten hoe de dorpingen dit te weten kwamen aangezien deze kennis een tastbaar risico voor u meebracht. Dat u kennelijk niet de

moeite nam om na te gaan hoe dit geheim toch aan de oppervlakte kwam, is in de gegeven context dan ook bedenkelijk.

Dat u het CGVS ook het antwoord dient schuldig te blijven op de vraag wat de naam van het hoofd van het NDS van de provincie Nangharar was, en u bijkomend ook de baas van uw broers niet bij naam kan noemen (CGVS, p. 11), zijn eens te meer contra-indicaties voor uw geloofwaardigheid betreffende het werk van uw broers bij het NDS.

Uit bovenstaande vaststellingen concludeert het Commissariaat – generaal dat het ongeloofwaardig is dat uw twee broers bij het NDS werkten.

Wat er ook van zij, voor zover het CGVS het toch aannemelijk acht dat zij er werkten – hetgeen ten sterkste wordt betwijfeld - dienen nog volgende opmerkingen te worden gemaakt betreffende de bedreigingen die u zelf ervoer omwille van de werkzaamheden van uw broers.

Eerst en vooral wenst het CGVS in te gaan op uw verklaringen betreffende uw familieleden. U verklaart dat de familie van uw beide broers nog steeds woonachtig is in uw ouderlijk huis in Amla. Volgens uw broer H.(...) K.(...) is alles goed met hen (CGVS, p. 15). Gevraagd of uw familie nog problemen gehad heeft na uw vertrek, zegt u dat er geen problemen waren aangezien uw broers niet thuis zijn en de taliban vrouwen niet lastig valt (CGVS, p. 15). U blijft ook tijdens de herconvocatie bij deze verklaringen (CGVS herconvocatie, p. 3 en 4). Het is uiterst bevreemdend dat de taliban uw familieleden, onder wie ook Z.(...) en I.(...), niet heeft benaderd (CGVS herconvocatie, p. 5) terwijl I.(...) en H.(...) K.(...) momenteel toch nog steeds hetzelfde werk zouden verrichten (CGVS herconvocatie, p. 3 en 5). Immers, indien de taliban daadwerkelijk naar u op zoek waren omwille van het werk van uw broers, kan redelijkerwijs verwacht worden dat de taliban alles in het werk zou stellen om u te vinden, alsook uw familieleden. Dat uw familie in uw ouderlijk huis hierbij toch ontzien werd, alsook uw broers, is weinig aannemelijk aangezien uw twee broers, meer bepaald de figuren wiens werkzaamheden door de taliban werden verfoeid in de dreigbrieven die u ontving, daar toch af en toe meerdere dagen verbleven tijdens hun verlofperiode (CGVS, p. 9). Uw verklaring waarin u stelt dat de taliban niet meer naar uw huis zijn gekomen na uw vertrek uit het land omdat ze begrepen hadden dat u niet thuis was (CGVS, p. 19), stelt dan ook verdere vragen bij uw geloofwaardigheid. Dat u overigens niet weet of uw broers nog in verlof gegaan zijn na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 15), doet andermaal twifelen aan de ernst van de problemen met de taliban die u zegt te hebben ervaren. Immers, redelijkerwijs kan verwacht worden dat u de situatie van uw familieleden enigszins zou opvolgen. Dat u in casu dan zelfs niet weet of uw broers na uw vertrek uit Afghanistan nog naar uw huis gekomen zijn, nota bene de plaats waar de taliban reeds binnenvielen, stelt uw asielrelaas verder op losse schroeven.

Bijkomend is het ook vreemd dat u blijkbaar niet op de hoogte bent van de situatie van uw oom van moederszijde die woonde in Qalai Shahi. U zegt dan wel dat hij er nog steeds woont, maar gevraagd naar hoe het gaat met hem, zegt u over geen informatie van hem te beschikken (CGVS, p. 15). Dit is een vreemde vaststelling gezien u redelijkerwijs toch bezorgd zou moeten zijn om de veiligheid van uw familie, en dan vooral de mannelijke leden, die u na uw vlucht achterliet in uw land. Dat u in dit licht niet weet hoe het uw enige oom vergaat, is een opmerkelijk gegeven.

Betreffende de dreigementen van de taliban aan uw adres dient het volgende te worden aangehaald. U verklaart dat u thuis twee dreigbrieven ontving (CGVS, p. 17). Op het moment dat de brieven geleverd werden, was uw moeder thuis, de twee vrouwen van uw broers en uzelf (CGVS, p. 17-18). Dat de taliban het blijkbaar slechts nodig vinden om twee maal een dreigbrief achter te laten, terwijl u kennelijk zelf thuis was op het moment dat deze brieven aan uw huis geleverd werden, mag erg verbazen (CGVS p. 18). Immers, indien de taliban het werkelijk op u gemunt had wegens de werkzaamheden van uw broers is de passiviteit van de taliban opmerkelijk. Eveneens opmerkelijk is het feit dat ze bovendien uw huis zouden zijn binnengevallen net op het moment dat u zich in Jalalabad bevond. Immers, gezien de aanwezigheid van talibanspionnen in uw regio, hetgeen u zelf trouwens bevestigt (CGVS, p. 19), is deze weinig oordeelkundige manier van handelen van de taliban weinig geloofwaardig.

Wat deze dreigbrieven betreft, is het verder bijzonder opmerkelijk dat u stelt dat u de eerste dreigbrief niet ernstig nam: u dacht dat iemand van het dorp u wilde beetnemen (CGVS p.16). Dat een broer van twee NDS-medewerkers zou veronderstellen dat hij het slachtoffer van een grap is wanneer hij een dreigbrief van de taliban ontvangt, is weinig geloofwaardig en plaatst verdere vraagtekens bij uw asielmotieven.

Vervolgens verklaart u dat uw broer Z.(...) reeds drie à drieënhal jaar geleden begon met dit werk (CGVS, p. 8), terwijl I.(...) nog vóór hem in dienst trad (CGVS, p. 12). Een maand voor uw vertrek kreeg u volgens uw verklaringen de eerste dreigbrief (CGVS, p. 17) en dit vormde ook meteen de eerste bedreiging van de taliban (CGVS, p. 18). Anderhalf jaar nadat uw broers begonnen te werken bij het NDS kwamen dorpelingen al te weten dat ze er werkten, zo zegt u (CGVS, p. 16). Afgeleid uit deze verklaringen is het dus zo dat uw broers nog ongeveer anderhalf jaar zonder problemen werkzaam waren vooraleer de eerste dreigbrief kwam. Dat zij dan, ondanks de aanwezigheid van talibaninformanten in uw dorp, toch pas in actie komen circa anderhalf jaar nadat ze de tewerkstelling van uw broers te weten kwamen, stelt andermaal ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara en die van uw broers en vader zijn slechts een indicatie van de identiteit van u allen. Wat betreft de foto's van uw broers tijdens hun werkzaamheden dient het CGVS op te merken dat de foto's geenszins eenduidig aangeven in welke context de beelden zijn genomen en om wie het gaat. Hoewel u verklaart dat de afgebeelde jongemannen in militair uniform uw 'broers' zijn, meent het CGVS dat deze personen eerder wie kunnen zijn.

Wat de kopie van de werkbadge van uw broer betreft, dient aangehaald dat u vermeldde dat het document slechts geldig was tot 1393 (2014). U zegt dat hij de originele kaart momenteel nog steeds gebruikt op zijn werk, maar toch stelt het CGVS zich vragen bij de verlopen geldigheid gezien het NDS een officiële dienst is die alle baat heeft bij de beste beveiliging. Dat de reeds vervallen kaart van uw broer dan toch nog steeds geldig was op het NDS zelf, en bovendien enkele spellingsfouten bevat, roept dan ook vragen op bij de waarde van dit document.

Specifiek betreffende de brief van de dorpsouderen, dient opgemerkt dat deze pas werd opgesteld in mizan 1394 ((...)), te weten nadat u Afghanistan verliet. Het CGVS kan dus geen waarde hechten aan dit document aangezien uw broer dit aanvraag en het dus om een gesolliciteerde versie gaat.

Overigens dient bij alle voorgelegde documenten opgemerkt te worden dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. (...)"

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert aan dat het een schijntegenstelling betreft waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekers verklaringen trots te zijn op het werk van zijn broers en dit werk zelf ook te hebben willen doen indien hij niet diende in te staan voor het onderhoud van zijn familie niet te rijmen zijn met zijn uitspraak dat hij hen nooit vragen zou hebben gesteld over hun werk omdat hij daarin niet geïnteresseerd was. De verwerende partij heeft volgens verzoeker immers nagelaten zijn handelingen en verklaringen te kaderen binnen hun traditionele Afghaanse context. Waar verzoeker stelt dat hij het werk van zijn broers graag zelf zou hebben uitgeoefend, zou hij dit doen vanuit zijn diepe wens de familie-eer hoog te houden en de gedachtenis van zijn vader te eren. Verzoeker stelt niet zozeer op basis van individuele drijfveren te handelen, maar veeleer vanuit een eerbeseft, een respect voor hiërarchie en een nood om aan zijn verwachtingen te voldoen. Ter ondersteuning van voorgaande stelling voegt verzoeker objectieve informatie over het Afghaanse gezinsleven (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij voorbij gaat aan de erg strakke hiërarchie binnen een Afghaanse gezin, waar zij vaststelt dat verzoeker verdacht weinig weet over de precieze functieomschrijving van zijn broers. Verzoeker betoogt dat na het wegvallen van hun vader zijn oudere broers diens rol overnamen. Hij beweert dat hij geacht werd niet te veel vragen te stellen aan zijn oudere broers wanneer deze thuiskwamen en dat hij slechts verondersteld werd te spreken

wanneer hij zelf werd aangesproken. Hij zou dit ook zo hebben aangegeven tijdens zijn gehoor. Bovendien zou het feit dat hij nog steeds ongehuwd was zijn status aanzienlijk hebben beïnvloed. Verzoeker stelt tijdens zijn gehoor duidelijk te hebben aangegeven dat hij de zaken die hij wist te weten kwam doordat hij gesprekken tussen zijn moeder en zijn broers had opgevangen. Verzoeker zou zelf slechts datgene zijn verteld wat hij geacht werd te weten.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor als verklaring voor zijn onwetendheid betreffende de respectieve functies en opdrachten van zijn broers bij het National Security Department (NSD) slechts heeft aangegeven dat hun werk geheim was en dat het hen niet toegelaten was om daarover thuis te spreken (stuk 11, gehoorverslag, p. 8, 10, 12). Hieromtrent werd reeds in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het loutere confidentiële karakter van de werkzaamheden van verzoekers broers geen afdoende verklaring biedt voor de vaststelling dat verzoeker in het geheel geen concrete informatie weet aan te brengen aangaande de inhoud van hun job. Verzoekers betoog waarin hij zijn onwetendheid tracht te kaderen in de context van de gedragsnormen en de hiërarchie die gelden binnen het traditionele Afghaanse gezin is gelet op zijn eerdere verklaringen dan ook louter *post factum* en niet bij machte om de vaststellingen van de bestreden beslissing te verschonen of te verklaren. Deze bijzondere context in acht genomen, komt het de Raad hoe dan ook niet aannemelijk voor dat verzoekers broers op de momenten dat zij verzoeker tijdens hun verlof thuis zagen nooit ofte nimmer over hun werk zouden gesproken hebben, noch over een moment waarop ze zich onveilig voelden, noch over een gebeurtenis die ze zouden meegemaakt hebben tijdens hun werk. Waar verzoeker beweert tijdens zijn gehoor te hebben aangegeven dat hij niet geacht werd te veel vragen te stellen aan zijn oudere broers en slechts te spreken wanneer hij zelf werd aangesproken, kan hij niet worden gevolgd. Verzoekers verklaring dat hij zeker wist dat zijn broers hem niets zouden zeggen indien hij hen iets zou vragen over hun werk kan in het licht van zijn andere verklaringen immers niet anders worden geïnterpreteerd dan betrekking hebbend op de confidentialiteit waartoe zijn broers vanuit hun functie gehouden waren (stuk 11, gehoorverslag, p. 10). Verzoeker brengt geen elementen bij die op het tegendeel wijzen. Het feit dat hij ongetrouwd was, doet hieraan geen afbreuk. De informatie waaruit blijkt dat iemand boven de 18 jaar is, verdacht is en homoseksualiteit strafbaar is (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift), kan hier evenmin een ander licht op werpen. Op geen enkel ogenblik gaf verzoeker immers te kennen dat zijn familie hem niet vertrouwd omdat hij niet getrouwd was en hem anders bekeken omdat zij hem “verdachten” van het hebben van een homoseksuele geaardheid.

Verzoeker beroept zich op voormelde informatie aangaande het Afghaanse gezinsleven om te betogen dat moeders, kinderen en getrouwde echtgenotes een onderdeel van de familie vormen waaraan door buitenstaanders in geen geval geraakt kan of mag worden. Volgens verzoeker respecteren de taliban, die in grote mate afhankelijk zijn van de steun die ze genieten in de lokale gemeenschappen, deze ongeschreven regel en kan dit verklaren waarom zijn familie na zijn vertrek met rust gelaten werd door de taliban. Verzoeker geeft verder aan dat hij tijdens zijn herconvocatie op 23 mei 2016 duidelijk heeft vermeld dat zijn broers Z. en I. sinds zijn problemen niet meer naar huis zijn teruggekeerd. Hij wijst erop dat de tijdens zijn eerste gehoor afgelegde verklaring niet te weten of zijn broers nog naar huis zijn geweest sinds zijn vertrek uit Afghanistan dateert van meer dan een half jaar vóór deze herconvocatie. Betreffende zijn reactie op de ontvangen bedreigingen, werpt verzoeker op dat hij luisterde naar zijn oudere broers en de hiërarchie respecteerde. Hij stelt tevens tijdens zijn gehoor te hebben aangegeven dat hij geloofde dat zijn broers, gezien hun functie, wel voor een oplossing zouden kunnen zorgen. Verzoeker stelt aangaande de bedreigingen nog dat de dorpsbewoners en lokale taliban-sympathisanten in de gaten kregen dat zijn broers voor het NSD werkten omdat zij voor steeds langere periodes van huis bleven. Het feit dat zijn vader vijftien jaar eerder is verdwenen door toedoen van de taliban en dat het binnen de Afghaanse context bijna vanzelfsprekend is voor zonen om in de voetsporen van hun vader te treden, heeft hier volgens verzoeker eveneens een rol gespeeld.

Waar verzoeker gewaagt van een zeker respect vanwege de taliban ten aanzien van de vrouwelijke leden van zijn familie, maakt hij niet aannemelijk dat de taliban de familieleden aanwezig in zijn ouderlijk huis zouden hebben ontzien, minstens dat zij niet meer naar zijn ouderlijk huis zouden zijn gekomen na zijn vertrek uit Afghanistan. Indien de taliban daadwerkelijk naar verzoeker op zoek waren omwille van het werk van zijn broers, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij alles in het werk zouden stellen om verzoeker en zijn familieleden te vinden, temeer daar zijn broers I. en H. K. volgens verzoekers laatste verklaringen momenteel nog steeds hetzelfde werk zouden verrichten (stuk 6, gehoorverslag, p. 3, 5). Dat verzoeker tijdens zijn herconvocatie ondubbelzinnig zou verklaard hebben dat zijn broers Z. en I. sinds de problemen niet meer naar huis zijn teruggekeerd, blijkt niet uit het gehoorverslag. Verzoeker verklaarde immers dat zijn broers op hun werkplaatsen blijven en ze de “(m)eeste tijd (...) niet naar huis (gaan)” (stuk 6, gehoorverslag, p. 3). Aldus gaf verzoeker te kennen dat zijn broers weliswaar op hun

werkplek wonen, maar af en toe wel nog eens naar huis gaan. Aangezien het de werkzaamheden van verzoekers broer waren waaraan de taliban aanstoot namen in de dreigbrieven en uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broers nog af en toe naar hun ouderlijk huis gaan, is verzoekers verklaring dat de taliban niet meer naar zijn huis zijn gekomen omdat ze begrepen dat hij daar niet meer was niet geloofwaardig (stuk 11, gehoorverslag, p. 19). Immers, indien de taliban daadwerkelijk naar verzoeker op zoek waren omwille van het werk van zijn broers, kan redelijkerwijs verwacht worden dat de taliban alles in het werk zouden stellen om verzoeker te vinden, alsook zijn familieleden.

Wat betreft zijn reactie op de bedreigingen, acht de Raad het niet geloofwaardig dat een broer van twee NDS-medewerkers zou veronderstellen dat hij het slachtoffer is van een grap wanneer hij een dreigbrief van de taliban ontvangt. Het argument dat hij luisterde naar zijn broers, die wel een oplossing zouden bedenken en de hiërarchie respecteerde, kan zijn reactie niet vergoelijken. Dat de dorpelingen pas anderhalf jaar nadat verzoekers broer Z. zijn job bij het NDS begon doorhadden dat zijn broers daar werkten omdat zij voor steeds langere tijd van huis bleven, neemt niet weg dat het daarna volgens verzoekers verklaringen nog ongeveer anderhalf jaar duurde vooraleer de eerste dreigbrief kwam. Een dergelijk lang tijdsverloop is, mede gelet op de aanwezigheid van talibanspionnen in verzoekers dorp (stuk 11, gehoorverslag, p. 18, 19), niet aannemelijk.

Verzoeker is van mening dat hij heel wat stukken heeft voorgelegd die op zijn minst dienen te worden beschouwd als een begin van bewijs aangaande zijn asielrelaas. Verzoeker stelt via zijn broer H. K. contact opgenomen te hebben met zijn broers en deze zou hem formeel bevestigd hebben dat zijn broers nog steeds dezelfde badge gebruiken.

Middels een aanvullende nota van 21 september 2016 legt verzoeker een kopie neer van de badges van zijn broers die bij het NDS werken. Blijkens de gevoegde vertaling zijn beide badges geldig tot 22 september 2017 (stuk 20 gevoegd bij de aanvullende nota). De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet verklaart hoe het mogelijk is dat zijn broers een zekere tijd bij het NDS konden werken met badges die reeds vervallen waren (stuk 11, gehoorverslag, p. 5). Verzoekers blote bewering dat dit hem door zijn broers via zijn broer H. K. zou zijn bevestigd is uiteraard niet toereikend. Verzoeker licht niet toe, en de Raad ziet bijgevolg niet in, hoe het feit dat verzoekers broers thans wel over geldige badges blijken te beschikken bij het NDS kan worden begrepen in het licht van zijn bewering dat zij tot voor kort probleemloos met vervallen badges konden blijven werken. Daarnaast kan worden vastgesteld dat beide recente badges, net zoals de badge reeds aanwezig in het administratief dossier, spellingsfouten bevatten en dat waar de naam van verzoekers ene broer op zijn oude badge nog "Z.(...) U.(...)" luidt, daarvan op zijn nieuwe badge enkel het eerste deel (Z.) is weergegeven. De Raad benadrukt dat documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn broers bij het NDS ongeloofwaardig zijn, met als gevolg dat de documenten die ter staving daarvan worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde badges van het NDS merkt de Raad tot slot nog op dat het hier geplastificeerde kleurfotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën evenmin bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Bij zijn aanvullende nota van 21 september 2016 voegt verzoeker tevens een brief gericht aan het districtshoofd van Darai Noor, waarin de politiecommandant van de provincie Nangarhar attesteert dat de heer H. K., zijnde verzoekers broer, vermoord werd in Jalalabad (stuk 22), hetgeen volgens verzoeker zijn vervolgingsvrees ondersteunt. Verzoeker legt slechts een fotokopie en niet het originele document voor. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan evenwel geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoger werd reeds gewezen op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de waarachtigheid van de erin vermelde feiten aan te tonen.

Verzoeker stelt dat hij op basis van zijn profiel van jongeman 'of fighting age' een groot risico loopt om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban. Hij verwijst hiervoor naar een passage uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 (stuk 9 gevoegd bij het verzoekschrift). De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt om door de taliban gedwongen te worden hun rangen te vervoegen. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen niet volstaan. Om dit risico te evalueren is een individuele beoordeling noodzakelijk.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongeloofwaardig asielrelaas dient de mogelijkheid tot bescherming niet te worden onderzocht.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Volgens de in het administratief dossier opgenomen informatie (COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad" van 18 december 2015 en de COI Focus "Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers" van 2 maart 2015) is Jalalabad over de weg bereikbaar vanuit Kabul, dat zelf over een internationale luchthaven beschikt, en is het allergrootse gevaar op deze weg het roekeloze verkeer. Uit deze objectieve informatie blijkt dat de aanslagen die sporadisch plaatsvinden op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg hoofdzakelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren en zelden burgerslachtoffers maken, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Verzoeker merkt op dat de veiligheid tussen Kabul en Jalalabad niet gegarandeerd is. Het is volgens hem geweten dat de veel gebruikte Kabul-Jalalabad Highway ondanks de toegenomen overheidsaanwezigheid frequent het doelwit is van aanvallen en ontvoeringen. Verzoeker voegt twee persartikels over de veiligheidssituatie op deze verbindingsweg (stukken 7 en 8 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker wijst er tevens op dat de Afghaanse veiligheidsdiensten volgens de informatie van het Institute for the Study of War moeite ondervinden om een adequaat veiligheidsniveau te garanderen op de invalswegen naar en van Kabul (stuk 11 gevoegd bij het verzoekschrift). De Raad merkt op dat in de informatie aanwezig in het administratief dossier niet wordt ontkend dat er aanvallen en ontvoeringen plaatsvinden op de weg tussen Kabul en Jalalabad, maar dat nergens uit blijkt dat daarbij doorgaans Afghaanse burgers gevisieerd worden. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de onveiligheid op voormelde snelweg de laatste weken sterk zou zijn toegenomen of dat de op deze weg uitgevoerde veiligheidsoperaties systematisch zouden falen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale

diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geïsoleerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Islamitische Staat (IS) actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Raad benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

In een algemeen betoog wijst verzoeker op de plicht van de verwerende partij om de meest actuele veiligheidssituatie in het vestigingsalternatief in rekening te nemen teneinde te oordelen of verzoeker zich er al dan niet kan vestigen. Verder wijst verzoeker erop dat de verwerende partij zich bij haar beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad gesteund heeft op een document dat dateert van 18 december 2015 en dat de veiligheidssituatie in Jalalabad op datum van de bestreden beslissing al meer dan een half jaar niet meer geüpdatet was. Volgens verzoeker spreken talloze bronnen over een recente toename van het geweld in Afghanistan en hij citeert dienaangaande uit twee rapporten (stukken 9 en 10 gevoegd bij het verzoekschrift). Vanuit de VN zouden bovendien waarschuwend berichten komen over een escalerende spiraal van geweld in Jalalabad waarbij ook de burgerbevolking niet zou worden ontzien (stukken 12 en 13 gevoegd bij het verzoekschrift). Daarnaast blijft volgens verzoeker de aanwezigheid van Islamitische Staat (IS) in de provincie Nangarhar er voor zorgen dat Jalalabad blootgesteld wordt aan willekeurig oorlogsgeweld met burgerslachtoffers tot gevolg (stukken 14 en 15 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker stelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan aan een razendsnel tempo kan veranderen en dat op de verwerende partij een grote plicht tot voorzichtigheid rust bij het beoordelen van de veiligheidssituatie. Er dient volgens verzoeker op zijn minst een nieuw, actueel onderzoek te gebeuren naar de veiligheidssituatie in Jalalabad. De Raad stelt vast dat verzoeker zelf geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Jalalabad zoals deze wordt beschreven door de informatie aanwezig in het administratief dossier niet langer correct of actueel zou zijn. Informatie met betrekking tot de algemene veiligheidstoestand in Afghanistan heeft geen uitstaans met het vestigingsalternatief dat *in casu* aan de orde is. De informatie die verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn claim dat het geweld in Jalalabad escaleert ten nadele van de burgerbevolking blijkt betrekking te hebben op Afghanistan in het geheel respectievelijk op een veiligheidsincident in het district Surkhrod. Uit de door verzoeker gevoegde berichten over de activiteiten van IS in de provincie Nangarhar blijkt niet dat de stad Jalalabad bedreigd wordt door het conflict waarin IS verwickeld is. Uit de berichtgeving omtrent de aanslagen die door IS worden gepleegd, kan evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet worden afgeleid.

Louter hypothetische overwegingen met betrekking tot de toekomstige evolutie van de veiligheidssituatie in Jalalabad, laat staan in Afghanistan als geheel, zijn niet dienstig in een discussie aangaande de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad. Dat “(d)e vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen

en het recent opduiken van Islamitische Staat zal omslaan in een burgeroorlog” steun zou vinden in de huidige veiligheidssituatie blijkt nergens uit. Waar verzoeker concludeert dat uit de door hem bijgebrachte informatie blijkt dat het nog steeds niet veilig is in Afghanistan, dat het onmogelijk is voor hem om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat er zich zowel in Jalalabad als in de omliggende gebieden op geregelde basis veiligheidsincidenten voordoen waarbij slachtoffers vallen onder de burgers en de buitenlanders, doet hij geen afbreuk aan de hoger weergegeven veiligheidsanalyse op grond waarvan kan worden besloten dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

“(…) U zegt namelijk dat uw broer H.(…) K.(…) woont en werkt in de stad Jalalabad, meer bepaald bij het financieel departement van de rechtbank (mastofyat) (CGVS, p. 2) waar hij het hoofd is van het ‘warenhuis’ van de rechtbank (CGVS herconvocatie p.3). Tijdens de herconvocatie bevestigt u dat uw broer hier nog steeds woont en werkt (CGVS herconvocatie, p. 3). Gezien uw broer destijds uw reis naar België financierde (CGVS, p. 19), hij nu nog steeds werkzaam is bij de rechtbank (CGVS herconvocatie, p. 3) en u momenteel nog steeds in contact bent met hem (CGVS herconvocatie, p. 3) kan aangenomen worden dat u kan rekenen op zijn ondersteuning en bijstand indien u zich in het nabijgelegen Jalalabad vestigt. Uw band met deze stad blijkt verder uit het feit dat u er wel eens naar een huwelijksfeest ging (CGVS p.7) en u er ook voor andere gelegenheden al herhaaldelijk naartoe ging (CGVS, p. 7). Het Commissariaat – generaal concludeert bijgevolg dat u over de nodige ondersteuning en contacten beschikt om zich als jongeman in Jalalabad te vestigen en er een bestaan uit te bouwen. Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP’s kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen ingeval u geen problemen zou hebben met de taliban, verwijst u enkel naar het feit dat u niet bij uw broer zou kunnen intrekken gezien de regering zijn woonplek ter beschikking stelt (CGVS herconvocatie, p. 8). Andere concrete redenen haalt u echter niet aan. Gezien uw problemen met de taliban doorheen deze beslissing ongeloofwaardig werden geacht, kunnen deze niet beschouwd worden als een ernstige belemmering voor een hervestiging binnen uw land van herkomst. (...)”

Bij zijn aanvullende nota van 21 september 2016 voegt verzoeker een brief gericht aan het districtshoofd van Darai Noor, waarin de politiecommandant van de provincie Nangarhar attesteert dat de heer H. K., zijnde verzoekers broer, vermoord werd in Jalalabad. Verzoeker stelt dat met zijn broer ook zijn ankerpunt in Jalalabad verloren is, en dus de basis op grond waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stad als een veilig en redelijk vestigingsalternatief voor verzoeker beschouwt. De Raad is van oordeel dat verzoeker de dood van zijn broer in Jalalabad niet aannemelijk maakt louter en alleen door verwijzing naar voormeld attest. Verzoeker legt slechts een fotokopie en niet het originele document voor. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan evenwel geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoger werd reeds gewezen op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de waarachtigheid van de erin vermelde feiten aan te tonen.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker waarom hij in geen geval bij zijn broer H. K. kan intrekken. Hij stelt dat H. K. in het kader van zijn werkzaamheden bij het financieel departement van de rechtbank in Jalalabad over een kamer beschikt en dat het hem ten strengste verboden is om familieleden huisvesting te geven. Bovendien zou H. K. de financiële draagkracht niet hebben om voor verzoeker in andere huisvesting te voorzien. Het feit dat H. K. werkzaam is bij de overheid maakt volgens verzoeker dat zijn broer een uitgesproken risicoprofiel heeft. Hij stelt zelf eveneens een sterk verhoogd risico te lopen in de veronderstelling dat het voor zijn broer mogelijk zou zijn om hem onder de arm te nemen in Jalalabad. Verzoeker citeert uit een interview met een journalist bij de BBC die bevestigt dat mensen die voor de overheid werken in het bijzonder geviseerd worden door AGE’s in Jalalabad (stuk 6 gevoegd bij

het verzoekschrift). De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing kan worden begrepen dat het loutere feit dat verzoeker niet bij zijn broer zou kunnen intrekken gezien de regering zijn woonplek ter beschikking stelt niet volstaat in de mate dat verzoeker geen enkele andere concrete reden aanhaalt. De blote bewering dat zijn broer niet over de financiële draagkracht beschikt om in andere huisvesting te voorzien vindt geen steun in de elementen van verzoekers dossier, meer bepaald het gegeven dat verzoekers broer zijn reis naar België heeft gefinancierd (stuk 11, gehoorverslag, p. 19) en dat verzoeker tot op heden niet aantoonbaar dat zijn broer niet langer voor de rechtbank zou werken en dus verondersteld kan worden een behoorlijke wedde te krijgen. Het aanhalen van algemene informatie omtrent het risico dat overheidsmedewerkers in Jalalabad lopen om door militanten te worden vervolgd volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in geval hervestiging bij zijn broer in Jalalabad zal worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker heeft geen melding gemaakt van eventuele problemen die zijn broer tot op heden in Jalalabad zou hebben gekend en gaf in tegendeel aan dat zijn broer hem in telefoongesprekken heeft gezegd dat hij het goed stelt (stuk 6, gehoorverslag, p. 3; stuk 11, gehoorverslag, p. 15). Aldus zijn er geen concrete elementen die erop wijzen dat verzoekers broer een bijzonder risico loopt op vervolging omwille van zijn werkzaamheden in dienst van de overheid.

Verzoeker beweert dat hij in geval van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en *de facto* als een intern ontheemde (IDP) zal worden beschouwd door de Afghaanse autoriteiten. Hij stelt dat deze categorie van personen geen hulp krijgt van het Afghaanse ministerie voor vluchtelingen en teruggekeerde asielzoekers en dat hij zal worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen. Volgens verzoeker is het voor IDP's onmogelijk zich in Afghanistan te vestigen en wordt hen de toegang tot basisbehoeften, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, ontzegd. Verzoeker verwijst in dit verband naar objectieve informatie (stukken 5, 9 en 18 gevoegd bij het verzoekschrift) met betrekking tot het Afghaanse overheidsbeleid ten aanzien van IDP's. Verzoeker wijst daarnaast op de precaire positie van teruggekeerde Afghaanse asielzoekers alsook op het feit dat zij volgens UNHCR een bijzondere categorie van 'people of concern' uitmaken (stuk 17 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker verwijst tevens naar een persartikel volgens het welk de vluchtelingenkampen van de VN in de buurt van Jalalabad een bolwerk zijn van voormalige taliban-leden die zich bij IS hebben aangesloten (stuk 16 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker stipt tot slot nog aan dat verschillende NGO's aangedrongen hebben op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan. De Raad is van oordeel dat bovenstaand betoog in het geheel voorbijgaat aan de hoger weergegeven motivering met betrekking tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief in Jalalabad. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten, aldaar in precaire humanitaire omstandigheden zal terechtkomen of er een mensonwaardige behandeling zal ondergaan. Niets wijst erop dat verzoeker in Afghanistan geen andere optie rest dan zijn toevlucht te zoeken in een vluchtelingenkamp in de buurt van Jalalabad. Een advies van algemene strekking aangaande het Belgische uitwijzingsbeleid voor Afghanistan is niet bij machte afbreuk te doen aan de beoordeling door de Belgische asielinstanties van de veiligheid en redelijkheid van een welbepaald vestigingsalternatief in een individueel dossier.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Uit de bij zijn aanvullende nota van 21 september 2016 gevoegde enveloppes (stuk 22) blijkt enkel dat verzoeker recent post uit Afghanistan heeft ontvangen, doch dit gegeven kan op zich geen afbreuk doen aan de voormelde concrete vaststellingen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonbaar.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF